USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **S. I.,** zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2016, č. j. OAM-481/ZA-ZA11ZA17-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č. j. 4 Az 45/2016 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

[2] Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl shora označeným rozsudkem. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti relevantní pro naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Podotknul, že žalovaný se zabýval možným naplněním důvodů udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu velmi důkladně a v tomto ohledu na odůvodnění žalovaného odkázal. Podle městského soudu žalobce neuvedl žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, k nimž by bylo třeba přihlédnout v rámci rozhodnutí o humanitárním azylu. Městský soud podotknul, že žalobce před svým odjezdem z Ukrajiny žil v městě Khotin (Chotyn) nacházejícím se v Černovické oblasti, tj. v západní části Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt. K probíhajícímu konfliktu na území Ukrajiny městský soud poukázal na závěry uvedené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 – 23, a konstatoval, že tento konflikt, ani možnost nástupu žalobce do vojenské služby nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. c), jakož ani důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a došlo k porušení zásad obsažených v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož nepřihlédl ke specifickým okolnostem řešeného případu. Městský soud podle stěžovatele ignoroval namítané podstatné skutečnosti a omezil se prakticky výhradně na odkazy směrem k napadenému rozhodnutí žalovaného, které však byl povinen přezkoumat, nikoli si z něj vytvořit podkladový materiál pro odůvodnění svého rozhodnutí.

[4] Stěžovatel dále namítl nesprávné posouzení situace v zemi původu a nepřezkoumatelné vypořádání uplatněných žalobních námitek. Vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, který stejně jako žalovaný odmítá možné zasažení stěžovatele probíhajícím konfliktem s ohledem na místo jeho původu. Stěžovatel je však přesvědčen, že mu v případě návratu do vlasti hrozí bezprostřední zasažení probíhajícím konfliktem jako prostému civilistovi, který bude navrácen do bojové zóny a hrozí mu nedobrovolné zapojení do konfliktu. Soudem ani žalovaným správním orgánem nebyla otázka hrozící vážné újmy náležitě posouzena, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[5] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný neshromáždil dostatečné a aktuální podklady nezbytné pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Městský soud se vůbec nezabýval námitkou nedostatečnosti a neaktuálnosti podkladů, které jsou součástí správního spisu. Stěžovatel přitom nemůže podat přesné informace o aktuální situaci, neboť v zemi svého původu dlouho nebyl. Úkolem správního orgánu je zajistit dostatek informací, v čemž však zcela selhal. V této souvislosti stěžovatel upozornil na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jeho rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006,

č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že městský soud se přezkoumatelně vyjádřil ke všem námitkám vzneseným stěžovatelem ve správní žalobě. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je zřejmé, že se zabýval individuální situací stěžovatele v rozsahu uplatněných žalobních námitek. Rozsudek městského soudu v tomto ohledu nevykazuje žádné zásadní pochybení a je dostatečně odůvodněný. Městský soud k námitkám stěžovatele uvedl své vlastní závěry a poukázal na relevantní judikaturu. V žádném případě tedy nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že městský soud ignoroval namítané podstatné skutečnosti a omezil se prakticky výhradně na odkazy směrem k napadenému rozhodnutí žalovaného. Nesouhlas stěžovatele se způsobem a rozsahem vypořádání námitek nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Skutečnost, že v případě námitky stěžovatele týkající se naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného a s odůvodněním, že tyto závěry shledal velice důkladné, na ně poukázal, nepředstavuje pochybení městského soudu. Nejvyšší správní ostatně již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, judikoval, že je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.

[12] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu

s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise.

[13] Ohledně námitky stěžovatele týkající se ohrožení jeho osoby ozbrojeným konfliktem, je třeba odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS), podle které nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouhá existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel *„prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.*“

[14] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. i v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 – 26, kde konstatoval, že „[n]*a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ Rovněž tak nelze odhlédnout od skutečnosti, na kterou již přiléhavě poukázal městský soud, že stěžovatel před svým odjezdem z Ukrajiny žil v městě Khotin (Chotyn) nacházejícím se v Černovické oblasti, tj. v západní části Ukrajiny, která není ozbrojeným konfliktem dotčena.

[15] K obavám stěžovatele ze situace na Ukrajině, Nejvyšší správní soud dále uvádí, že výkon vojenské služby obecně není důvodem k udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany (viz rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a ze dne ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24). Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatelem vyjádřené obavy nejsou relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Konflikt na Ukrajině totiž *„nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy,*“ a je izolován ve východní části země (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17).

[16] Námitku, že žalovaný neshromáždil dostatečné a aktuální podklady nezbytné pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, stěžovatel v řízení před městským soudem nevznesl. V žalobě totiž pouze obecně uvedl, že rozhodnutí žalovaného nevychází

ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Tato námitka je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. a nelze proto ani městskému soudu vytýkat, že se jí nezabýval. Pouze pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění tak Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že žalovaný obstaral dostatek podkladů vypovídajících o situaci na Ukrajině (informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) – „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ - aktualizace č. 3, září 2015; informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) - „Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. listopad 2015 až 15. únor 2016“ ze dne 3. 3. 2016; výroční zpráva Human Right Watch ze dne 27. 1. 2016; zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina, ze dne 27. 1. 2016 a informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP, ze dne 3. června 2016). Tyto informace jsou ve vztahu k žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 5. 2016 aktuální, neboť jsou z roku 2015 a 2016 a poskytly tak žalovanému dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu.

[17] V posuzovaném případě se tedy nejedná o právní otázky, které by nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu vyřešeny, nebo by k nim bylo přistupováno rozdílně, a stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly potřebu judikaturního odklonu. Závěry městského soudu jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a jeho rozsudek neobsahuje vady, které by měly dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[19] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu